

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: L. Š., narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MPSV-2021/102464-916,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MPSV-2021/102464-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 5. 2021, č. j. 96848/21/UL, jímž žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2021.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že správní orgány při rozhodování nevzaly v úvahu skutečnost, že příspěvek na bydlení je dávkou státní sociální podpory poskytované v závislosti na příjmu a jeho smyslem je pomoci občanům, jejichž příjem nepřevyšuje stanovenou částku. Na podporu svého tvrzení odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Žalobce dále uvedl, že správní orgány v řízení vycházely pouze z jeho formálních příjmů v celkové výši 34 820 Kč za kalendářní čtvrtletí a nepřihlédly ke skutečnosti, že po vrácení částky 30 000 Kč poskytovateli těchto příjmů, byly jeho faktické příjmy o tuto částku nižší, přičemž toto nezohlednění mělo za následek nepřiznání příspěvku na bydlení žalobci. Podle názoru žalobce nebyla dotyčným postupem chráněna jeho veřejná subjektivní práva. Žalobce dále zdůraznil, že orgány státní správy si upravily právní předpisy způsobem, kdy osobě, jejíž čtvrtletní příjem byl 4 820 Kč, nepomohly s úhradou nákladů na bydlení s poukazem na formální čtvrtletní příjem 34 820 Kč. Žalobce odkázal na zákonnou úpravu příspěvku na bydlení, konkrétně na § 24, § 25, § 5, § 6, § 62, § 26, § 27, § 28, § 49, § 50, § 51 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, rovněž jako na § 36, § 68, § 89 a § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, přičemž tato zákonná ustanovení byla podle jeho názoru porušena.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl relevantní zákonná ustanovení, o která se ve správním řízení opíral, způsob stanovení rozhodného příjmu, s jehož pomocí se určuje nárok na příspěvek na bydlení a průměrnou výši nákladů na bydlení za uvedené čtvrtletí. Uvedl, že rozhodný příjem pro vyhodnocení nároku na dávku byl v případě žalobce stanoven v souladu se zákonem. Česká správa sociálního zabezpečení jako plátce dávek důchodového pojištění potvrdila v rozhodném období 1. čtvrtletí 2021 žalobci vyplacené dávky důchodového pojištění, a to dne 6. 1. 2021 ve výši 7 615 Kč, dne 27. 1. 2021 ve výši 10 701 Kč, dne 6. 2. 2021 ve výši 7 615 Kč, dne 11. 2. 2021 ve výši 637 Kč a dne 6. 3. 2021 ve výši 8 252 Kč, celkem tedy 34 820 Kč za uvedené kalendářní čtvrtletí. Žalovaný pokračoval, že průměrný měsíční příjem žalobce byl tedy za 1. čtvrtletí 11 606,67 Kč a dávky důchodového pojištění byly započteny v souladu se zákonem tak, jak byly vyplaceny. Vracené platby České správy sociálního zabezpečení podle názoru žalovaného nelze zohlednit, neboť nešlo o započitatelné dávky státní sociální podpory do rozhodného příjmu, ani příjem, který se nepovažuje za příjem pro stanovení nároku na dávku. Uzavřel, že v řízení nelze zohlednit závazky žadatelů o dávky, v žalobcově případě v podobě vrácení částek Českou správou sociálního zabezpečení jako bezdůvodné obohacení.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s vyřízením věci bez nařízení výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal u správního orgánu I. stupně žádost o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 4. 2021. Ke své žádosti přiložil žalobce doklady prokazující splnění podmínek pro přiznání této dávky, tedy Doklad o výši nákladů na bydlení a Doklad o výši čtvrtletního příjmu. Žalobce byl přípisem České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 12. 2020 informován o tom, že mu byl vrácený doplatek invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně za dobu od 1. 8. 2019 do 5. 10. 2020 poukázán v chybné výši 130 337 Kč. Správná výše doplatku činila 100 337 Kč. Zároveň byl žalobce vyzván k vrácení přeplacené částky ve výši 30 000 Kč. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 21. 4. 2021 o tom, že ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí vyplynulo, že žalobce nemá nárok na příspěvek na bydlení z následujících důvodů: náklady na bydlení činí 2 917 Kč, a nepřesahují tedy částku součinu rozhodného příjmu v rodině 11 606,67 Kč a koeficientu 0,30, která činí 3 482 Kč. Žalobce na to reagoval vyjádřením, ve kterém uvedl, že nebyla zohledněna vrácená platba České správě sociálního zabezpečení ve výši 30 000 Kč. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 5. 2021 rozhodl o nepřiznání příspěvku na bydlení žalobci s odůvodněním, že doložený měsíční průměr příjmů rodiny za rozhodné období činí 11 606,67 Kč, součin zákonného koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu rodiny činí 3 482 Kč, tedy částku, kterou náklady na bydlení 2 917 Kč nepřesáhly. K žalobcem uváděné částce 30 000 Kč správní orgán I. stupně uvedl, že tato částka není příjmem ani úhradou nákladů na bydlení, a proto ji nelze pro rozhodování o dávce zohlednit. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 6. 2021.
8. Podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže
 - a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a
 - b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
9. Podle § 27 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře výše příspěvku na bydlení činí za kalendářní měsíc rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientem 0,35.
10. V daném případě žalobce namítal, že mu chybně nebyl přiznán příspěvek na bydlení, neboť správní orgány při výpočtu jeho příjmů nepřihlédly k částce 30 000 Kč, kterou vrátil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České správě sociálního zabezpečení, a jeho faktický čtvrtletní příjem byl proto o tuto částku nižší.

11. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Ads 243/2018-22, uvedl, že *„dávka státní sociální podpory - příspěvek na bydlení nepředstavuje generální kompenzaci životních nákladů; je určena na částečnou úhradu nákladů na bydlení. Ustanovení § 5 zákona o státní sociální podpoře výslovně uvádí, co lze do nákladů zahrnout, stěžovatelem uváděné výdaje však nezmiňuje.“* Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž zdůraznil, že *„příjmy včetně částek, o které lze příjmy snížit, jsou definovány v § 5 zákona o státní sociální podpoře“*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy jasně vyplývá, že výčet do rozhodného příjmu zahrnutelných příjmů uvedených v § 5 zákona o státní sociální podpoře je taxativní.
12. V rozsudku ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007-81, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory.“*
13. V rozsudku ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 Ads 124/2016-29, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o příspěvku na bydlení není celková majetková situace žadatele o dávku pro účely státní sociální podpory rozhodující, neboť zákon řeší přiznáním příspěvku na bydlení primárně situaci rodin, které vynakládají na úhradu nákladů na bydlení více než 30 % (35 %) svého rozhodného příjmu. Další výdaje rodin i jednotlivce mohou být rozhodující v případě dávek pomoci v hmotné nouzi, kde se hodnotí celkové majetkové a sociální poměry žadatele o dávku.
14. Soud připomíná, že smyslem příspěvku na bydlení je pomoc lidem v tíživé finanční situaci. Ustanovení § 5 zákona o státní sociální podpoře vymezuje, co se považuje za příjem pro účely stanovení rozhodného příjmu. Z § 5 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře vyplývá, že se do rozhodného příjmu mimo jiné započítávají i dávky nemocenského a důchodového pojištění. V odst. 2 citovaného ustanovení je stanoveno, že do rozhodného příjmu se započítává každý z příjmů uvedených v odstavci 1 samostatně, a žádný z takových příjmů nelze snížit o ztrátu z jiného druhu příjmů ani o ztrátu ze stejného druhu příjmů, k níž došlo za jiné období než za období, za něž se rozhodný příjem zjišťuje. Jestliže z dávek státní sociální podpory započitatelných do rozhodného příjmu [odstavec 1 písm. f) a g)] oprávněná osoba nebo osoba společně posuzovaná uhrazuje přeplatek na dávce (§ 62) nebo uhrazuje částky, které jí byly poskytnuty na uvedených dávkách neprávem nebo proto, že uvedená dávka byla poskytnuta v nesprávné výši, snižuje se rozhodný příjem o částku této úhrady v tom rozhodném období, v němž k takové úhradě došlo. Byla-li poplatníkovi daně z příjmů zvýšena, popřípadě snížena daň z příjmů podle zákona o daních z příjmů, příjem uvedený v odstavci 1 se o toto zvýšení snižuje, popřípadě se o toto snížení zvyšuje v tom kalendářním čtvrtletí, v němž došlo k takovému zaúčtování. Věta třetí platí obdobně, jde-li o přeplatky nebo nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistném na veřejné zdravotní pojištění.
15. Soud nejprve poznamenává, že přeplatek ve výši 30 000 Kč, který žalobce vrátil na výzvu České správě sociálního zabezpečení, se týkal doplatku invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně. V případě žalobcem vráceného přeplatku se tak nejedná o dávku, o kterou by se snižoval rozhodný příjem. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy postupovali

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správně, pokud vrácený přeplatek ve výši 30 000 Kč nezohledňovali, neboť se nejedná o přeplatek na dávce, která by snižovala rozhodný příjem dle § 5 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Přeplatek na invalidním důchodu, který žalobce vrátil České správě sociálního zabezpečení, totiž nelze zahrnout pod žádný případ uvedený v § 5 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, neboť se nejedná ani o dávku státní sociální podpory (tj. příspěvek na dítě a rodičovský příspěvek), ani o přeplatek či nedoplatek pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Soud proto uzavírá, že v případě přeplatku, který žalobce vrátil České správě sociálního zabezpečení, se jednalo o přeplatek na invalidním důchodu, tj. na dávce důchodového pojištění, která není vymezena v § 5 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře.

16. Soud uzavírá, že správní orgány tedy postupovaly v souladu s platnými právními předpisy, jestliže žalobcem vrácený přeplatek invalidního důchodu do rozhodného příjmu pro určení nároku na příspěvek na bydlení nezapočítaly. Námitky žalobce v tomto směru tudíž nejsou důvodné.
17. K žalobcem uvedeným obecným odkazům na domněle porušené právní předpisy soud uvádí, že žalobce nijak nekonkretizoval, v čem porušení konkrétních ustanovení spatřuje. Žalobce pouze vyjmenoval jednotlivá zákonná ustanovení, která by byla porušena, aniž by odkázal na to, v čem ono porušení spatřuje. Tyto obecné odkazy nelze hodnotit jako řádný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat. Nicméně nad rámec potřebného odůvodnění soud v rozsahu odpovídajícímu obecnosti této námítce uvádí, že neshledal, že by došlo k porušení § 24, § 25, § 5, § 6, § 62, § 26, § 27, § 28, § 49, § 50, § 51 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, či § 36, § 68, § 89 a § 2 odst. 1 a 4 správního řádu.
18. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec úřední činnosti náklady řízení nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2022

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce